

Mária Ďuranová

Za všetko
sa platí

MOTÝL

Mária Ďuranová

Za všetko sa platí

Mária Ďuranová

Za všetko sa platí

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Mária Ďuranová 2008

Design © Motýľ design 2008

Cover photo © Isifa 2008

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2008

ISBN: 978-80-89199-72-3

„Ako si mi to mohol urobiť!“ zrúkla Adela a z celej sily Michala udrela. Jej hlas rezonoval bolesťou, z očí sálala nenávisť. Prekvapil ho úder, pod tlakom nečakanej ženskej sily sa zakymácal a spravil krok vzad.

„Adela, vieš, že mám rád iba teba,“ povedal po chvíli kajúcne a ruku si priložil na udreté miesto.

„Sviňa! Si obyčajná sviňa!“ zašeptala nenávistne, kým neveriacky krútila hlavou.

„Bolo to už dávno... A stalo sa to iba raz,“ zakoktal.

„Druhýkrát počas nášho spoločného života, ty bastard!“ zjačala.

„Povedala, že si to dá vziať. Je mladá a ešte sa necíti byť matkou,“ zašemotil, uprene sledujúc zúfalú ženu. Podvedome sa trochu odtiahol, akoby od nej čakal ďalší úder.

„To má byť akože ospravedlnenie? Dôvod, aby som ti odpustila?“ spýtala sa rozhorčene. Najradšej by mu výskriabala tie nebesky modré oči, ktorými prosil o odpustenie. Michal vzdychol a sťažka dopadol na stoličku. Prestala ho vnímať, v mysli sa jej vynorili spomienky na jeho prvú aféru. Bolo to pred tromi rokmi... A teraz je to tu zas! Akurát s omnoho horšími následkami. To už je na ňu naozaj priveľa. Toto si skutočne nezaslúži! Tupo na ňu pozeral, v tvári mu zahliadla, ako veľmi trpí. No nebolo to nič proti poníženiu, ktoré prežívala ona. Zaliala ju vlna sebaľútosti. Oprela si hlavu do dlaní a rozplakala sa. Slzy sa jej rinuli po lícach, ale bolesť neodchádzala. Zrazu zacítila jeho dotyk.

„Aďa, prepáč. Strašne ma to mrzí... Viem, že si to nezaslúžiš,“ prosíkal, nežne ju pritom hladil po pleci. Trochu ňou myklo,

no nepovedala nič. Len si rukami prikrývala tvár a naďalej žalostne smoklila. Nad ním, nad sebou, nad ich smiešnym vzťahom. Cítila, ako ju teplo jeho dlane upokojuje.

„Odpusť, už sa to nikdy nestane,“ žobronil a jeho pohladenia boli čoraz odvážnejšie. Verila mu, že ho to mrzí. Už menej verila jeho sľubu. Poznala ho až príliš dobre. A v tej chvíli sa za to nenávidela. Nemôže byť jednoducho taká naivná ako vtedy a nad jeho ďalším prešľapom sa znovu povzniesť? Vedela, že ju má rád. Cítila však, že jeho slovo už pre ňu stráca váhu slova skutočného chlapa. Pripadala si ako dieťa. Ranené a neschopné normálneho uvažovania. Na zátylku zacítila jeho pery. Boli horúce ako vždy. Bozkával jej šiju a rukami pohládzal útle plecia.

„Už sa to nestane. Sľubujem,“ šepkal a ona sa ešte stále snažila uveriť. No už sa to nedalo. Zacítila, ako sa jeho ruky posúvajú k malým prsiam. Uvedomila si absurdnosť situácie, striaslo ju od hnusu.

„Nemôžem ťa ani cítiť! Už ti neverím! Rozumieš?!“ prudko vyletela zo stoličky a s odporom sa na neho zašklabila.

„Bože! Čo si ty za monštrum!“ pozrela na neho rozhorčene a pobrala sa do spálne. Zo skrine vytiahla cestovnú tašku a v afekte, s neurotickým výrazom na tvári, do nej bez rozmyslu hádzala spodnú bielizeň a nejaké kusy oblečenia.

„Čo chceš urobiť?“ spýtal sa vystrašene.

„Odíš! Konečne sa od teba navždy odstrihnúť! Už vtedy som to mala urobiť!“ zasyčala a bez toho, aby mu venovala pohľad, pokračovala v drancovaní veľkej skrine.

„To neurobiš!“ postavil sa jej do cesty a chytil ju za lakte.

„Pusť! To bolí!“ zjojkla, nervózne sa mykajúc.

Pozeral jej priamo do očí, až jej pri tom pohľade prišlo mdlo. Ako veľmi ho milovala!

„Aďa, hovorím, že milujem iba teba! Ona pre mňa nič neznamená!“ povedal hlasnejšie, okrem tých slov začula v jeho hlase náznak paniky.

„Tak prečo to, doboha, robíš? Prečo neudržíš ten svoj poklad v nohaviciach?!“ zrúkla, keď sa jej konečne podarilo vytrhnúť z pevného zovretia. Neodpovedal, len na ňu bezmocne pozerál, odhodlaný udržať ju pri sebe za každú cenu. Cítila, ako jej zviera srdce. Uvedomila si definitívnosť svojho rozhodnutia. Pozeral na ňu tak ľútostivo, že nevydržala ten nápor citov, ktoré sa mu odrážali v tvári. Zrazu ju opustili sily. Podlomili sa jej kolená, bola rada, že si môže sadnúť na okraj veľkej postele. Jej hlava opäť skončila v dlaniach. No už neplakala. Iba zhlboka vzdychla a snažila sa nemyslieť vôbec na nič. Mlčky ju pozoroval, nemal odvahu prerušiť napäté ticho.

„Pamätáš sa, čo si mi sľúbil pred tromi rokmi? To isté, čo dnes. A ako to dopadlo?!“ povedala po chvíli unaveným hlasom.

„Ja viem, nezaslúžiš si to,“ preriekol celkom potichu a nešťastne si sadol vedľa nej.

„Vieš, že som chcela tento mesiac vysadiť antikoncepciu?“ spýtala sa apaticky. „Myslela som, že by sme sa mohli konečne pokúsiť o bábätko. Tak, ako si kedysi chcel,“ zašepkala.

„Naozaj?“ pozrel na ňu so záujmom.

„Mhm. A ty si ma zatiaľ veselo podvádzal s nejakou fľandrou!“ vzdychla.

Michal sa v tej chvíli neskutočne hanbil. Najradšej by sa sám vyfackal.

„Doparoma aj s Miladou!“ zahrešil v duchu. Naozaj nemal v pláne dostať sa s ňou až do postele. Bola to výhradne jej aktivita. Vždy na neho baby leteli. Už na výške nemal o ich záujem núdzu. Na internáte mal povest' sukničkára, ale ich to vôbec neodrádzalo. Práve naopak. Akoby medzi sebou súťažili, ktorá si to s ním skôr rozdá. Bol by hlúpy, keby to nevyužil. Až keď spoznal Adelu, prestali ho druhé ženy načas zaujímať. Mal ju rád. Skutočne sa do nej zamiloval. Už vtedy pôsobila ako silná intelektuálka, na škole bola za múdru a ešte k tomu aj dobre vyzerala. Dávno mu padla do oka. Bola tajomná a neprístupná.

Veľmi ho priťahovala. Líšila sa od ostatných a práve tým ho dostala. Začali spolu žiť hneď po promóciách. Sobáš plánovali, až bude na ceste ich spoločné dieťa. Chceli najskôr popracovať na svojej kariére. Obidvaja boli vyštudovaní inžinieri, Adela skončila dokonca s červeným diplomom. Od začiatku mala záujem presadiť sa v redakcii nejakého dobrého časopisu, ale zatiaľ sa jej veľmi nedarilo. Bola rada, že sa uchytila aspoň ako redaktorka ženského plátku, ktorého obsah absolútne neschvaľovala. Povrchné články a reportáže so ženami, ktoré nič svetoborné nedokázali, len sa potrebovali udržať na výslni popularity. Neznášala to a jej názor na časopis bol diametrálne odlišný od názoru neznesiteľnej šéfkyně. Utešovala sa tým, že je to len prechodné riešenie a že jej čas ešte len príde. Aspoň, že on bol so svojou prácou spokojný. Zakotvil vo významnej zahraničnej firme a uchytil sa. Neprešli ani dva roky, keď sa stal hlavným šéfom pre odbyt. Získal si priazeň najvyšších, možno aj vďaka tomu, že sa im vedel v správnej chvíli votrieť do priazne, odhadnúť, kedy im ponúknuť nezištnú pomoc, podať efektívny návrh, či dobré riešenie. Rok na to opäť postúpil. Dokonca sa stal jedným z najmladších poslancov mestského zastupiteľstva. Vždy bol v správnom čase na správnom mieste. Adela ho podporovala a neraz mu pomohla dobrou radou. Zľakol sa, že ju teraz navždy stráca. Odvážil sa a prstami opatrne zašiel do jej hustej štieky kučeravých vlasov. Hlavu si oprel o jej útle plece a vydal zo seba zúfálny ston. Stále ju miloval. Mala na neho blahodarný vplyv.

Adela sedela bez pohybu, pohrúžená vo svojich myšlienkach. Bývali spolu už piaty rok. A predtým dva dlhé roky spolu randili. Keď po nejakom čase zistila, že si začal s mladou sekretárkou v práci, urobila mu šialený výstup. Taký, ako sa na správnu hysterku patrí. Potom sa zbalila a odišla k mame. Čakala u nej podporu. No tá ju zvozila ako malé decko. Michala si od začiatku obľúbila a nedala na neho dopustiť. Rátala s ním

ako s nastávajúcim zaťom. Obhajovala ho a svojej dcére spravila prednášku o úskaliach vzťahu medzi mužom a ženou.

„To sa stane každému! Ver mi! Dôležité je, že to úprimne ľutuje... Rozumná žena mužovi kadečo odpustí!“ povedala vtedy poníženej Adele. Bola naivná a nechala sa presvedčiť. Vždy si myslela, že skutočnú lásku zažije každý len raz za život. A ona sa tej svojej nechcela vzdať. Bola presvedčená, že podobnú už s nikým iným nemôže zažiť. Michal sa príliš vryl do jej života a stal sa jeho prirodzenou súčasťou. Bez neho by sa cítila ako mrzák bez ruky. Už vtedy mala z toho strach.

„Moja statočná mama!“ vzdychla si v duchu. Bola taká poddajná, milá, chápacá a potichu trpiaca už počas života s otcom. Ten sa jej za ich pokojný spoločný život a obetavú lásku primerane „odvďačil“. Už študovala na vysokej, keď jej rodičia oznámili, že sa rozvádajú. Otec si našiel mladšiu! Neskutočné! Mal päťdesiat rokov a odišiel od mamy kvôli žene mladšej o pätnásť rokov! Mama sa s tým časom vyrovnala. Aspoň sa tak tvárila. Užívala si pokojný samotársky život a Adele sa zdalo, že ju už nič nemôže zaskočiť. Vedela, že túži po jednom či dvoch vnúčatkách, že žije už len z nádeje, že jej snáď nejaký rozkošný drobec čoskoro spestrí smutný život. Michala si nevedela vynachváliť. Vniesol do jej opusteného života primeranú dávku vzruchu a veselosti. Vždy jej vedel polichotiť, prejaviť náklonnosť, rozosmiať ju, a keď bolo treba, aj čo-to opraviť. Trpko si pomyslela, že už od prvého okamihu mala mama pre Michala slabosť.

„Nechaj ma,“ zašepkala unaveným hlasom, keď precitla z myšlienok a uvedomila si, že sa pohráva s jej tmavými kučerami. Potom vstala a strhla z postele paplón. Nenávistne na neho pozrela a hodila ho do neho.

„Je neskoro! Zajtra obaja vstávame do práce...“

Pokorne uchopil prikrývku a odkráčal do obývačky. Pochoopil, že by ho túto noc vedľa seba v spálni nezniesla. Uspokojil sa, že zabudla na balenie a svoj odchod si zatiaľ rozmyslela.

Sledovala, ako odchádza, myseľ jej zaplavovala ľútosť i pohrdanie zároveň. Odohnala zmiešané pocity a po chvíli zo seba zhodila oblečenie. V nočnej košeli prebehla do kúpeľne. Po večernej toalete sa s povzdychom hodila do širokej postele. Dnes už nechce na nič myslieť. Celkom na nič. Zakutrala sa do periny a zo všetkých síl sa snažila prilákať hlboký spánok.

Michal hodil hrubú prikrývku do rohu sedačky. Na spánok ani nepomyslel. Otvoril dvere a vyšiel na priestrannú terasu. Oprel sa o zábradlie, z vrečka košele vytiahol škatuľku cigariet. Kým jednu z nich zapaloval, pred očami sa mu vynoril nezvyčajný obraz – výhľad na nočné mesto, popretkávané nespočetnými svetielkami. Vždy ho tento pohľad očaril. Vďaka usilovnosti a dobrému postaveniu v práci si mohli dovoliť tento príjemný byt. Naozaj sa bál, že v ňom znenazdajky zostane sám.

„Som idiot!“ zašepkal pre seba a silno si potiahol z cigarety. Mysľou sa mu prehánali spomienky na Miladu a noc, ktorú s ňou strávil počas služobky v Brne. Boli tam kvôli obchodu spolu s generálnym. Aj ten mal chuť dostať mladú žabku do postele. Ona sa však nalepila na neho. Už od počiatku mu dávala najavo svoj záujem. V živote by mu nenapadlo, že taká atraktívna, trochu vyzývavá a moderne zmýšľajúca žena nemyslí na ochranu. Nechal sa v jej náručí trochu uniešť... Vôbec nepomyslel na to, že by tento príležitostný sex mohol zanechať nejaké následky. Krava! Najradšej by ju vyhodil. A veru to aj spraví! Najskôr ju však presvedčí, aby išla na ten potrat. Zahasil cigaretu, potom sa nadýchol a zo škatuľky vytiahol ďalšiu. Vedel, že dnešnú noc určite nezaspí.

Adela sedela v redakcii a snažila sa pohrúžiť do článku pred sebou. Duchom neprítomná sa natiahla za hrnčekom s horú-

cim čajom a opatrne si z neho odpila. Čaj na nervy. Hneď ráno si ho uvarila. Nutne ho potrebovala.

„Pekne to vonia,“ prehodila Zuzana, mladá grafička, ktorá nastúpila len nedávno.

„Mhm. Bylinkový čaj. Z medovky, z mäty a ešte z nejakej zeliny,“ odvetila Adela popod nos, pritískajúc si okuliare viac ku koreňu nosa. V hlave mala zmätok, po včerajšom ťažkom dni zaspala až kedysi nadržanom. Napriek urputnej snahe slová textu pred sebou takmer nevnímala. Snažila sa ho teda čítať stále odznovu a zachytiť aspoň kúsok z pointy. Keď sa jej konečne podarilo dostať k posledným riadkom, pochopila, že tú tam nenájde, aj keby spala celú noc ako batola. Ďalší článok do zbierky nič nehovoriaceho a povrchného materiálu. Obyčajný balast. Vata.

V miestnosti sa ozval zvuk telefónu. Zuzana po ňom siahla a po chvíli jej zvestovala, že šéfka zvoláva poradu.

„O desiatej,“ dodala smerom ku kolegyni.

„Doriti! Dnes na jej rýpanie nemám najmenšiu náladu,“ zakľiala Adela, keď otrávene zdvihla hlavu od papierov.

Z mysle jej nešiel včerajší deň. Keby nedostala ten prekliaty anonym, zistila by vôbec, že jej bol Michal opäť neverný? Asi nie. V podstate nemal záujem dlhodobo ju podvádzať. Vedela, že v ich vzťahu je viac-menej spokojný. Ale keď sa mu vyskytla príležitosť, jednoducho neodolal. Bol ambiciózny, výborne vyzeral a kolegyné v práci priťahoval. Bol proste dobrá partia... A obyčajný slaboch! Zamyslela sa nad autorom nepríjemnej správy. Ktorá dobrá duša si dala tú námahu a informovala ju o jeho záletoch a aférach? Určite niekto z podniku! Možno práve niektorá z tých žien, ktorá sama mala na neho zálusk... Možno sa chcela pomstiť, že ju tá druhá predbehla. Alebo to bol nejaký muž? Darmo, ľudia sú závistliví a neprajní. A stále sa nájdu aj takí, ktorí sa tešia utrpeniu druhých. Mala by toho človeka zatrátiť alebo sa mu poďakovať? Pred očami sa jej vynárala

Michalova nešťastná tvár. Už v noci, keď sa usilovne prehadzovala v posteli zboka na bok a len zbytočne čakala na spánok, sa jej pripomenuli jeho slová. Aj teraz si na ne spomenula. Povedal, že tá mladá si to dá vziať. Preboha, čo je to za ženu, tá jeho asistentka, či čo mu to vlastne je? Milenka? Budúca možná matka jeho dieťaťa? Vyspí sa so zadaným mužom, a keď nečakane otehotnie, len tak medzi rečou prehodí, že aj tak si to dá vziať.

„Potrat ako dodatočná antikoncepcia, či čo?“ zamumlala si pre seba, na čo Zuzana nechápavo na ňu pozrela.

„Hovoríš niečo?“

„Nie, nie,“ strhla sa Adela. Potom nervózne pozrela na hodinky.

„Ideme?“ spýtala sa Zuzana, keď zistila, že čas porady sa blíži. Mlčky prikývla a vzala do ruky notes s perom. Vo veľkej kancelárii sa usadila a nevnímajúc ruch okolo seba, pozrela na zamračenú oblohu. Myšlienky ju vzali na ďaleký výlet.

„Adela, kde ste!“

Zacítila štuchanec od Zuzany, precítila a trochu nasprostasto sa pozrela na šéfkku, ktorá ju prísne skúmala. Nikdy ju nemala príliš v láske. Pani Klská! Už to meno znelo hrozne! Sedeli pri dlhom stole takmer všetci z redakcie, chýbal len Peter, ktorý mal, chudák, zápal nejakého kľbu, a keďže sa blížila uzávierka, rovno z postele ich bombardoval e-mailami a poznámkami ku svojim článkom. Všetci prítomní sústredene počúvali šéfkine nariadenia a príkazy, len ona sa trochu zamyslela, pravdepodobne v tej najnevhodnejšej chvíli.

„Tu,“ odvetila trochu zahanbene a zahľadela sa sebavedomejšie žene pevne do očí. Ani ona ju nejako zvlášť nezbožňovala. Ich pracovný vzťah nikdy neprerástol do priateľstva. Šéfka si od začiatku držala od nej odstup, asi ju rozčuľovalo, že jej nedáva svoj rešpekt a obdiv najavo aspoň tak, ako ostatní poddaní v redakcii. Čo sa však týkalo profesionality, patrila Adela k najlepším v redakcii a bola si vedomá svojich kvalít. Občas sa stalo,

že skôr ona zapochybovala o odborných vedomostiach šéfredaktorky. Napriek tomu, že svoje pochybnosti si nechávala pre seba, jej nadriadená to pravdepodobne vycítila. A možno videla v budúcej erudovanej redaktorka ohrozenie svojej mocenskej pozície. Múr medzi nimi vyrastal a žiadnej z nich sa ho nechcelo búrať.

„Korektúru tých článkov musíte stihnúť do štvrtej. Asi vám nemusím pripomínať, že mali byť hotové už včera! Zvládnete to?!“ upriamovala staršia žena aj naďalej pozornosť na ňu. Oči kolegov so zvedavosťou očakávali jej reakciu. Bolo verejným tajomstvom, že tie dve si akosi nesadli. Adela bez slova prikývla na súhlas. Čo iné jej v tej chvíli zostávalo? Má im tu teraz vysvetľovať, že ju nejaké poondiate články v tom ich bravúrne poondiatom časopise momentálne vôbec nezaujímajú? Že sa jej práve rozpadá dlhoročný vzťah, v ktorom považovala sobáš za formalitu, a že jej nastávajúci nedávno oplodnil cudziu ženu? A že sa z toho práve ide zbláznit? Mysľou jej behali sarkastické myšlienky, ktoré sa zbytočne snažila odohnať a pred očami sa jej vynárali vzrušené tváre kolegov. Určite by sa potešili! A najviac asi tá striga! Pomyslela si trpko, predstavujúc si, ako im tu vylieva svoj žal. Smutne si uvedomila, že medzi nimi nemá skutočného priateľa, či priateľku. Možno Petra, ten tu však teraz nebol. A celkom si obľúbila Zuzanu, mladé dievča, ktoré sa na nič nehralo a často prejavilo úprimný záujem o jej spoločnosť pri obede. Zrak jej padol na Králika. Toho večne namosúreného frfloša. Šéfka mu musí byť za niečo poriadne zaviazaná, keď ho tu stále drží. Dokonca sa šepkalo, že tí dvaja niečo spolu majú... Zahľadela sa na róznu ženu. Ako vždy, až nudne upravená, elegantná a dôležitá ako šľak. Ktovie, aké má ona doma manželstvo? Málokto dá najavo celú pravdu... Každý hráme svoju hru a tvárime sa, že sme šťastní a spokojní. No nie vždy je to pravda. Hráme sa na vlastníkov niečoho, čo v skutočnosti často vôbec nemáme. VEDIEME DVOJITÝ ŽIVOT.

Mlčky pretrpela poradu, prešli takmer dve hodiny, kým sa opäť posadila za svoj pracovný stôl. Otrávene vzdychla a s ce-
ruzkou v ruke sa pustila do opráv materiálu, ktorý mala už
o štyri hodiny odovzdať.

„Do paroma! Musím sa sústrediť!“ zašepkala, odháňajúc
myšlienky na Michala a jeho zatiaľ nenarodené dieťa. Zhlboka
vzdychla a pustila sa do práce.

Boli presne štyri hodiny popoludní, keď sa otvorili dvere na
susednej kancelárii.

„Máte to už konečne hotové?“ spýtala sa šéfka stroho, akoby
sa zároveň tešila, že má dôvod prehovoriť na ňu takým tónom.

„Už to bude! Ešte raz to skontrolujem,“ povedala Adela, ner-
vózna, že na ňu tak tlačí.

„Do paroma, záleží jej na tých článkoch alebo na tom, aby
sa na mne vozila!“ pomyslela si nešťastne. Šéfka znechutene
odfrkla a zavrela dvere. O pár minút Adela vstala a zamierila
za ňou. Bez slova jej položila na stôl odvedenú prácu.

„No! To trvalo!“ okomentovala nadriadená jej rýchlosť. Po-
tom sa zahľadela na papiere. Bez toho, aby zdvihla pohľad, po-
vedala:

„Zdáte sa mi v poslednom čase akási nesústredená. Nemô-
žem vás takto ustavične naháňať. Očakávam od vás viac samo-
statnosti,“ hovorila trochu zvrchu.

„Stalo sa to prvýkrát, čo som odovzdala materiál v poslednej
chvíli,“ bránila sa prekvapená Adela.

„Máte nejaké problémy?“ spýtala sa šéfka zrazu priateľsky
a zahľadela sa do Adelinej tváre.

Prikývla.

„Adela, súkromné problémy mi do práce neťahajte! Práca
v redakcii si vyžaduje stopercentné sústredenie! Dajte si svoje
veci do poriadku, aby ste neskôr nemuseli zvažovať, či sa tejto
práci mienite venovať aj naďalej!“ bodala ju tá odporná ženská
slovami.

Adela sa nezmohla na slovo. Len s očami otvorenými dokonárán pozerala na tú sebavedomú osobu a rozmýšľala, či ju má najskôr zabiť a potom odísť alebo len odísť. Rozhodla sa pre to druhé. Mlčky prikývla a so suchým pozdravom odišla.

Prešiel už viac ako týždeň od toho prekliateho dňa. Michal jej po príchode z práce každý deň odovzdal červenú ružu a so slovami „prosím ťa, odpusť mi“ čakal na jej ortieľ. Zakaždým urobila to isté. Vzala kvet, pred jeho očami ho zlomila vo dvoje a šmarila do odpadového koša. On zakaždým zastonal a vzdialil sa. Stále spával v obývačke, a keď zistil, že z police v skrini sa minuli všetky jeho obľúbené košeľe, bez slova sa pustil do žehlenia tých, ktoré našiel v koši s opratou bielizňou. Viditeľne trpel. Adela s ním odmietala hovoriť na akúkoľvek tému a v byte vládla neuveriteľne dusná atmosféra. Bola rada, keď raz večer zazvonil telefón, v ktorom začula štebotavý hlas Eleny, svojej nevlastnej matky. Napriek tomu, že práve ona rozbila manželstvo rodičom, napokon sa s ňou spriatelila. Boli si vekovo blízke a Adela časom pochopila, že otcova nová manželka je príjemná žena, neustále sršiacia optimizmom a chuťou do života. Celkom chápala svojho otca, že ho očarila. Občas mávala výčitky voči mame, ale nemohla si pomôcť. S iróniou si uvedomila, že aj jej otec si začal pomer vďaka práci. Tak, ako Michal. Najskôr mame tajne zahýbal, neskôr pochopil, že Elenu miluje. Ich vzťah prerástol do obojstrannej hlbokej lásky a otec sa rozhodol začať po jej boku nový život. Elena ho vrúcne milovala. Bolo to vidieť už na prvý pohľad. Možno mal otec predsa len aký-taký charakter, lebo už pred rozvodom sa presťahoval do Žiliny k Elene a mame nechal takmer všetok majetok, ktorý počas manželstva spoločne nadobudli. Na nový život si rýchlo zvykol. Bol vždy pokrokovejší a prispôsobivejší ako mama. Tá si na každú zmenu zvykala len veľmi ťažko, ak si vôbec niekedy zvykla.

„Máš unavený hlas,“ zhodnotila Elena, keď prehodili pár viet.

„Mám nejaké starosti,“ odvetila pravdivo, postrehla, že sa Michal postavil do dverí a s napätím počúval, aby zistil, s kým telefonuje. Otočila sa mu chrbtom a pokračovala.

„Najradšej by som na nejakú dobu odtiaľto vypadla,“ povedala úprimne do slúchadla.

„Zoberte si dovolenku a prídte si oddýchnuť. Dobre vieš, že vás otec rád uvidí. Obidvoch,“ začula Elenine slová.

„Čo ja viem? Možno by som aj prišla... Ale sama!“ povedala spune.

„Aj to by nás potešilo. Michal nemôže?“ spýtala sa zvedavo.
„Veď vieš... Má veľa práce. Život funkcionára je ťažký,“ povedala s iróniou v hlase a znechutene na neho zazrela. Bez slova sa otočil a stratil sa v obývačke.

Keď sa rozlúčila s Elenou, položila telefón na miesto a schovala sa v spálni. Zrak jej padol na obraz zavesený na stene. Chvíľu naň tupo hľadela. Spomenula si na deň, keď boli spolu pred mnohými rokmi na prechádzke v starej časti mesta a toto úctyhodné umelecké dielo zbadali vo výklade jedného zastrčeného obchodíka. Držiac sa za ruky, bez slov pozreli na seba, a stačil im len jediný pohľad, aby vedeli, že obraz obaja veľmi chcú mať práve nad svojou veľkou posteľou. Neváhali a ihneď vošli do obchodíka. Obslúžil ich starý pán, trochu sa zabával na nadšení mladej dvojice. Bola to prvá vec, ktorú si kúpili do bytu. Ako veľmi sa jej tešili... A ako veľmi sa vtedy milovali... Adela sa do Michala zaľúbila na prvý pohľad. Na škole bol v kurze, obľúbený, žiaduci a nesmierne sebavedomý študent. Ani sa jej nesnívalo, že by raz mohol patriť iba jej. Prípadala si príliš nudná, aby ho zaujala. Večne zahrabaná v knihách, len raz za čas sa objavila na nejakom večierku, či oslave. Na jednej sa nečakane stretli, Michal si ku nej prisadol a prihovoril sa jej. Po čase zistili, že si majú čo povedať. Už vtedy sa

zaprisahala, že nebude len jeho ďalšou ľahkou korisťou. Napriek častým stretnutiam a vášnivým spoločným debatám, telesne mu odolávala celé mesiace. Tvárila sa, že ho považuje nanajvýš za dobrého študenta, kamaráta, ktorý je na jej vkus ešte príliš nezrelý a bláznivý. Michal mal výdrž a ustavične obliehal izbu, v ktorej bývala. Až keď bola celkom presvedčená o úprimnosti jeho citov, oddala sa mu. Bol celkom iný, ako reči, ktoré o ňom kolovali. Do konca štúdia jej to dennodenne dokazoval. Prebrala sa zo spomienok, keď k nej pristúpil.

„Adela, prosím ťa, neodchádzaj. To nám len uškodí,“ preriekol prosebne.

„Môžeš to využiť a slobodne si zasexovať s tou dračicou!“ odvetila drsne a vstala. Postavil sa jej do cesty a chytil ju za plecía.

„Adela, prosím ťa, nenič ma už a odpusť mi! Tá žena už bola na potrate. Dohodli sme sa, že z podniku odíde. Zabudnime na to!“ povedal naliehavým tónom. Nechápala, ako to môže tak pokojne vysloviť. Preboha, veď to bolo jeho dieťa!!!

„Povedz rovno, že si ju vykopol,“ oponovala, úškrnom v tvári mu naznačila, že mu už neverí vôbec nič a hrdo odkráčala z miestnosti. Len ona vedela, že za hrdosťou skrýva svoj veľký bôľ.

Zuzana sa zahľadela na Adelu. Bola v poslednom čase akási smutná a rozladená. A takmer vôbec jej nebolo do reči. Rada by vedela, čo za trápenie ukrýva vo svojom srdci. Trochu sa zarazila, keď Adela zdvihla oči od monitora a namierila ich priamo na ňu. Asi vycítila jej pohľad.

„Čo je?“ spýtala sa trochu podráždene.

„Nič. Len rozmýšľam, že si v poslednom čase nejaká mrzutá,“ prehodila dievčina úprimne. „Niečo ťa trápi?“ spýtala sa

kolegyne, ktorú tak veľmi uznávala. Všetci v redakcii vedeli, že Adelino miesto medzi nimi je nezastupiteľné. Aj to, že šéfka sa s tým nemôže zmieriť. Zuzana obdivovala, akým spôsobom pristupovala Adela k svojej práci. Vždy bola dôsledná, priama a dobre jej to myslelo.

„Radšej sa ani nepýtaj! Hnevá ma Michal. Nevie, či si na pár dní nezoberiem voľno a nezmením trochu vzduch,“ odvetila a opäť sa obrátila k obrazovke.

„Neskočíš so mnou po práci k Petrovi?“ navrhla zrazu Zuzana.

„K Petrovi?“ prekvapene sa spýtala.

„Mhm. Poslal mi fotografie k tomu článku o vitamínoch. Ale sú v nejakom čudnom formáte... Nevie, si s tým poradiť. Napísal, že by bolo dobre, keby som sa zastavila. Vraj mi to vysvetlí a ukáže program, v ktorom ich môžem upraviť. A ozaj, pozdravuje ťa,“ dodala na vysvetlenie.

Adela mala Petra odjakživa rada. Bol od nej o niečo mladší, ale mali podobný humor, rovnaké názory a nejdenný raz sa pri svojej práci skvele dopĺňali. A obaja rovnako neznášali šéfk. Asi jediný, čo v tom ich jalovom časopise stálo za to, bol práve jeho materiál. Peter mal na starosti rubriku o knižných novinách, k novým titulom písal trefné recenzie, dúfajúc, že aspoň malá časť čitateľiek zavadí aj o tieto riadky. Adela si z neho uťahovala, že určite áno, najmä ženy, ktoré do stránok časopisu šúpu zemiaky alebo naň narazia niekde v čakárni.

„Čo ja viem? Možno by som aj mohla. Vyzerá to tak, že si s tou nohou ešte dlho pomaródi...“ odvetila zamyslene, keď si uvedomila, že Zuzka na ňu spýtavo pozerá a čaká na odpoveď.

„Fajn. Tak mu odpíšem, že prideme obe,“ usmiala sa a usilovne začala ťukať do klávesnice. O pár minút zvestovala.

„Pýta sa, či musí aj upratať...“

„Odpíš mu, že stačí, keď pripraví malé pohostenie. Lososový kaviár a fľašku malbeca,“ zasmiala sa. Predstava, že podvečer

strávi pre zmenu so Zuzanou a s Petrom, a nie doma, v tej desivej klíme, jej trochu zlepšila náladu.

„Preboha, a to je čo?“ vyvalila na ňu Zuzana oči.

„Červené víno. Minule machroval, že pozná všetky lepšie značky. Tak nech sa predvedie, no nie?“ odvetila už veselšie. Kolegyňa sa sprisahanecky usmiala a opäť sa obrátila ku klávesnici. Po krátkej chvíli prečítala odpoveď:

„Mám doma len pokazený jogurt a trochu tresky od včera. Rád sa obetujem a kvôli vám sa toho vzdám! PS: Čo to je za odrodu ten prekliaty malbec? V tom má prsty určite Adela, však? Peter.“

Obidve ženy sa zasmiali a tešili sa na kolegu.

Peter vyzeral skutočne biedne. Nohu mal zabandážovanú v hrubom obvaze, do svojho bytu ich uviedol poskakujúc na tej zdravej. Vysvetlil im, že kedysi mu operovali meniskus a pravdepodobne sa do rany dostal nejaký bacil, či čo. Z toho vznikol neprijemný zápal, ktorý ho na nejakú dobu vyradil z normálneho života. Ale tváril sa optimisticky a návšteve kolegýň sa viditeľne potešil.

„Nech sa páči, toto je moje kráľovstvo,“ urobil rukou okruh po miestnosti. Adela od údivu otvorila ústa.

„Vyzerá to tu ako v nejakom štúdiu,“ vyhrkla.

Okrem starého gauča a pracovného stola bola celá miestnosť zaplnená starými počítačmi, monitormi, náradím a škatuľami s rozličnými drobnosťami. V strede miestnosti visela zo stropu nemoderná lampa a vyzerala, akoby už-už mala spadnúť na Zuzaninu hlavu. Pri pracovnom stole na zemi stál veľký televízor, nejaké reproduktory a ďalšia technika.

„Skôr ako u opravára,“ prehodila Zuzana a zamierila do kuchyne. Asi tu nebola prvýkrát.

„Môžem si vziať kúsok z tej pizze? Som hladná,“ spýtala sa s plnými ústami celkom zbytočne.

„Jasné, veď je pre vás,“ odvetil Peter.

„Čo nové v práci? Šéfka príliš nešalie?“

„Je po uzávierke, tak je celkom znesiteľná. Vieš, že mi ten článok o scientológii zasa zamietla? Zbytočne si ma nahováral, nech to ešte raz skúsím. Vraj nezodpovedá štruktúre časopisu. A vieš, čo? Výnimočne mala pravdu. Ten článok by tam bol ako päšť na oko,“ informovala ho Adela a zamierila za Zuzanou.

„Tak to skús poslať niekde inde. Je to dobrý materiál! Klská pre podobné veci nemá pochopenie! Ju zaujíma iba predajnosť časopisu. Čísla, čísla, čísla... Nezabúdaj, že ona sa tiež musí zodpovedať investorovi. A ten je z Nemecka! Pochybujem, že si tie trápne články prekladá. Aj tak si myslím, že šéfkou časopisu sa stala len vďaka svojej dobrej znalosti nemčiny,“ skonštatoval.

„Bohužiaľ, drvivá väčšina čitateľov si nepotrpí na kvalitu toho, čo číta. Možno sú, najmä ženy, také unavené a znechutené životom, že im príde celkom vhod relaxovať pri článkoch, pri ktorých sa nemusia príliš zamýšľať,“ vstúpila do rozhovoru Zuzana.

„A keď sa ešte o niektorej slávnej celebritě dozvedia, že sa jej prihodil nejaký poriadny trapas, hneď sa im zlepši nálada. Veď vieš, že najväčšia radosť je škodoradosť...“

Všetci traja sa usadili za stôl a pustili sa do občerstvenia. Medzi nimi sa rozprúdila vášnivá debata o tom, ako by dobrý časopis mal vyzeráť podľa ich kritérií. Zabrdli tiež do Petrovej obľúbenej témy o slobodomurároch, či o duchovných spoločenstvách a sektách. Mali podobné názory a Adela v spoločnosti obľúbených kolegov celkom pookriala. Konečne chvíľu nemyslela na Michala a podraz, ktorým ju obšťastnil. Všimla si vzájomné pohľady dvojice, sediacej oproti nej. Iba sa jej zdalo, že tí dvaja sa akosi častejšie na seba usmievajú? Pravdepodobne chorého kolegu mladá dievčina zaujala. Trochu jej to prišlo ľúto, vždy si myslela, že Peter je práve jej tajným ctiteľom a obdivovateľom a len status zadanej ženy mu bráni, aby to dával príliš okato najavo. Keď sa ozval vzdialený zvuk mobilu, všetci